

Sygn. akt III AUa 519/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Pietkun
Sędziowie:	SSA Stanisława Kubica SSA Irena Różańska-Dorosz (spr.)
Protokolant:	Monika Horabik

po rozpoznaniu w dniu 27 czerwca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku Z. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji Z. S.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we Wrocławiu

z dnia 24 lutego 2012 r. sygn. akt VIII U 2463/11

I. zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 27 października 2011 r. o tyle, że przelicza wysokość emerytury wnioskodawcy Z. S., przy przyjęciu za rok 1976 wynagrodzenia w kwocie 47.328 zł,

II. dalej idącą apelację oddala.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił odwołanie Z. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 27 października 2011 r. przeliczającej wysokość przysługującego wnioskodawcy świadczenia emerytalnego i rentowego.

Sąd ten ustalił, że wnioskodawca, urodzony w dniu (...), od 19 września 2010 r. ma ustalone prawo do emerytury – na podstawie decyzji organu rentowego z dnia 20 października 2010 r. W decyzji tej organ rentowy uznał za udowodniony okres składkowy w wymiarze 30 lat, 10 miesięcy i 12 dni oraz okres nieskładkowy w wymiarze 4 miesięcy i 16 dni.

Na skutek złożonego przez wnioskodawcę w dniu 25 sierpnia 2011 r. wniosku o przeliczenie emerytury, a także wobec przyznania wnioskodawcy renty z tytułu niezdolności do pracy, organ rentowy wydał kolejną decyzję z dnia 27 października 2011 r., na podstawie której przeliczył wnioskodawcy emeryturę od dnia 19 września 2010 r. i przeliczył rentę od 5 stycznia 2010 r., płatną od 19 września 2010 r., kontynuując decyzję o przyznaniu renty z dnia 29 września 2011 r. W decyzji tej organ rentowy uznał za udowodniony okres składkowy w wymiarze 31 lat, 1 miesiąca i 12 dni oraz okres nieskładkowy przyjęty uprzednio. Do ustalenia podstawy wymiaru przyjęto przeciętna podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne za okres 20 lat kalendarzowych, wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1972 r. do 1992 r. Wskaźnik podstawy wymiaru wyniósł 95,87% a podstawa wymiaru wyniosła zatem 2.604,51 zł.

Z dołączonych do odwołania dokumentów wynika, iż w latach 1973 - 1976 wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) w Ż. i pobierał wynagrodzenie zasadnicze, dodatek funkcyjny oraz premię regulaminową w wysokości 20%.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za nieuzasadnione. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na uznanie, iż wnioskodawca w latach 1973-1976 otrzymywał premię regulaminową w wysokości 20% wynagrodzenia. Sam zapis w umowie o pracę, iż tego rodzaju dodatek do wynagrodzenia wnioskodawcy przysługuje nie może być dowodem na faktyczną wypłatę premii i odprowadzania z tego tytułu składek na ubezpieczenie społeczne. Podobnie wnioskodawca nie wykazał, iż rzeczywiście otrzymywał dodatek za pracę w godzinach nocnych. Brak zatem przesłanek do przeliczenia świadczenia zgodnie z wnioskiem. Zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył wnioskodawca domagając się jego zmiany i przeliczenia świadczenia przy zastosowaniu wskaźnika podstawy wymiaru w wysokości 88,56%.

Zarzucił, iż zgodnie z wpisem legitymacji ubezpieczeniowej jego zarobek w 1976 r. wyniósł 59.165 zł, co daje wwpw w wysokości 115,1%, natomiast w pierwszym kwartale 1977 r. wyniósł 14.790 zł, co łącznie za ten rok daje kwotę 56.777 zł i stanowi podstawę do przyjęcia wwpw w wysokości 102,94%. Błędnie zostało przyjęte również wynagrodzenie wnioskodawcy za 1991 r. z uwagi na pomyłkę rachunkową, ponieważ wnioskodawca w rzeczywistości w okresie od 7 października 1991 r. do 31 grudnia 1991 r. otrzymał wynagrodzenie w wysokości 5.982.600 zł. Za okres od 1 stycznia 1991 r. do 6 października 1991 r. zarobki wnioskodawcy wyniosły 5.555.297 zł, co łącznie za cały rok daje kwotę 11.537.897 zł. Wyliczony z tej podstawy wwpw to 54,32%, a nie jak przyjął organ rentowy 34,87%. Świadczenie wnioskodawcy winno zostać przeliczone w oparciu o wyliczone wskaźniki.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest uzasadniona jedynie częściowo.

Trafnie zarzuca wnioskodawca, iż wysokość jego emerytury została przeliczona przy przyjęciu niewłaściwej wysokości wynagrodzenia osiągniętego przez wnioskodawcę w 1976 r. Wnioskodawca domagał się uwzględnienia w tym zakresie wynagrodzenia wykazanego w legitymacji ubezpieczeniowej.

Istotnie w dokumencie tym wskazano, że w okresie pracy w Zakładach (...) w Ż. w okresie od 1 stycznia 1976 r. do 31 marca 1977 r. (tj. do dnia rozwiązania stosunku pracy) wnioskodawca otrzymał wynagrodzenie w łącznej kwocie 59.165 zł.

Wpis ten nie budzi wątpliwości co do swojej autentyczności, tym bardziej iż fakt wykonywania w tym okresie pracy w Zakładach (...) i wysokość osiąganego wynagrodzenia poparta został innymi dokumentami, m.in. angażem z dnia 17 marca 1976 r. (k. 9 a.s.) oraz z dnia 16 lipca 1976 r. (k. 10 a.s.). Daje to podstawę do przyjęcia, iż wnioskodawca wskazane wynagrodzenie w okresie tym osiągnął. Nie jest jednak możliwe, iż miesięczne zarobki wnioskodawcy od dnia 1 stycznia 1976 r. do 31 marca 1977 r. wyniosły 4.930 zł, bowiem wskazany czasokres obejmował 15, a nie 12 miesięcy. Kwota 59.165 zł podzielona przez okres 15 miesięcy daje miesięczne zarobki w wysokości 3.944 zł. Oznacza

to, iż wskazywany dokument stanowi podstawę do przyjęcia, iż wnioskodawca w 1976 r. osiągnął wynagrodzenie w wysokości 47.328 zł (3.944 x12=47.328zł).

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję o tyle, że przeliczył wysokość emerytury wnioskodawcy przy przyjęciu za 1976 r. wynagrodzenia w kwocie 47.328 zł.

W pozostałym zakresie apelacja wnioskodawcy podlegała oddaleniu, ponieważ za inne lata wysokość wynagrodzenia wnioskodawcy została przyjęta przez organ rentowy prawidłowo.

Z wyżej wskazanych względów brak podstaw do wyliczenia wynagrodzenia wnioskodawcy za 1977 r. w żądanej przez niego wysokości. Zarobki te w pierwszym kwartale wyniosły 11.832 zł (3.944 zł x 3), a nie 14.790 zł. Tym samym w 1977 r. przy uwzględnieniu kwot wykazanych w druku Rp-7 z dnia 19 kwietnia 1990 r. wnioskodawca osiągnął łącznie wynagrodzenie w wysokości 53.819 zł.

Wynagrodzenie osiągnięte przez wnioskodawcę w 1991 r. nie było uwzględniane przy obliczeniu wwpw, ponieważ byłoby to dla wnioskodawcy niekorzystne. Stąd też zgłoszony w apelacji zarzut błędnego przyjęcia wysokości zarobków za ten rok jest całkowicie bezzasadny.

Żądanie wnioskodawcy w zakresie przyjęcia wynagrodzenia za okres 1 stycznia 1991 r. do 6 października 1991 r. (zatrudnienie we (...) Agencji Handlowej (...) we W.) w kwocie 5.555.297 zł nie zostało poparte żadnymi dowodami.

Zgodnie z treścią § 20 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasady wypłaty z tych świadczeń (Dz. U. nr 10, poz. 49 ze zm.) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość zarobków lub dochodu stanowiącego podstawę emerytury lub renty są zaświadczenia zakładów pracy wystawione na podstawie dokumentacji płacowej lub legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokość osiągniętych zarobków. W braku możliwości uzyskania niniejszych dokumentów możliwe jest przyjęcie kopii dokumentacji płacowej, sporządzanej przez inne instytucje przechowujące dokumentację danego zakładu pracy bądź prywatnego przechowawcy. Przy ustaleniu podstawy wymiaru świadczenia z dokumentacji zastępczej obowiązuje ścisła zasada uwzględniania tylko takich składników wynagrodzenia, które bezwarunkowo przysługiwałyby w czasie trwania zatrudnienia jako składniki stałe w określonej wysokości, np. wynagrodzenie zasadnicze, stałe dodatki określone kwotowo. Inne składniki wynagrodzenia premie i nagrody czy dodatki mogą być uwzględnione wówczas, jeżeli zachowana dokumentacja wskazuje niewątpliwie na ich faktyczną wypłatę i w określonej wysokości.

Wnioskodawca za sporny okres nie przedłożył dokumentów, o których mowa powyżej - nie posiada druku Rp-7 wykazującego wynagrodzenie w tym okresie, brak jest również stosownych wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej, a dokumentacji płacowej nie ma. Brak jest również dokumentacji zastępczej w oparciu, o którą organ rentowy mógłby ustalić wysokość pobieranego wówczas przez wnioskodawcę w wynagrodzenia. W tej sytuacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie miał możliwości przyjęcia przy obliczeniu podstawy wymiaru świadczenia wynagrodzenia uzyskiwanego przez wnioskodawcę w spornym okresie.

Istotnie, o ile postępowanie przed organem emerytalnym ma charakter administracyjny, to przed Sądem strona może wykorzystać wszystkie prawem przewidziane środki dowodowe. W postępowaniu sądowym nie obowiązują ograniczenia dowodowe wynikające z Rozporządzenia w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasady wypłaty z tych świadczeń, stąd też okresy zatrudnienia i osiągnięte wynagrodzenie mogą być udowodnione wszystkimi środkami dostępnymi w procesie cywilnym. Jedynym ograniczeniem dla Sądu jest to, aby ocena takich dowodów nie przekraczała granic swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 k.p.c. i nie stała się oceną dowolną.

Sytuacja taka w niniejszej sprawie nie miała miejsca. Sąd dokonując ustaleń w sprawie rozważył całokształt okoliczności sprawy, stąd dokonane na tej podstawie ustalenia są pewne i wiarygodne. Szczegółowe powody, ze względu na które Sąd Okręgowy odmówił uwzględnienia do podstawy wymiaru świadczenia wynagrodzenia z 1991 r.

w oparciu o umowę o pracę zostały szczegółowo podane w rozważaniach, a w sposób argumentacji i wnioski nie budzą zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego. Istotnie zapis w umowie o pracę o przysługującej wnioskodawcy premii regulaminowej nie daje podstaw do uznania, iż premia ta faktycznie była wnioskodawcy wypłacana i czy zostały od niej odprowadzone składki na ubezpieczenie społeczne.

Brak również podstaw do przyjęcia innego, aniżeli wskazywane zaskarżonej decyzji, wynagrodzenia za 1992 r. Druk Rp -7, na który powołuje się w apelacji wnioskodawca, został przez niego przedłożony w organie rentowym w dniu 17 lutego 2012 r. Nie może zatem stanowić podstawy do zmiany kwoty wskazanej w zaskarżonej decyzji.

Z tych względów Sąd Apelacyjny uznał, że decyzja organu rentowego z dnia 27 października 2010 r. w sprawie przeliczenia świadczenia emerytalnego wnioskodawcy w pozostałym zakresie jest prawidłowa, a wyrok Sądu Okręgowego jako trafny nie może zostać zmieniony ani też uchylony.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. oddalił dalej idącą apelację wnioskodawcy jako bezzasadną.

R.S.